

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De Christi D. resurgentis, ascendentis in cœlum & ibidem
regnantis, vita gloriosa quæ apparet in SS. Sacramento. Gloriam Christi
vertimus in ignominiam, si aliam à Christo quærimus gloriam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

adhærent animo, ut animus nolit eos deponere. Sic enim fit quod ait Sapiens; *Concupiscentia quasi ignis exardescit. Et rursum; à semilla una augetur ignis. Quamobrem sicut nihil est aptius his continentis motibus quàm velle quotidie cum Christo mori, sic nihil est proclivius illis laxandis & solvendis in lethale crimen, quàm nolle mori; hoc est enim amare ipsam concupiscentiam, hoc est fovere peccatum, hoc est amare periculum, hoc est vivere sub ruina. Nam qui amat periculum, in illo peribit. Quod egregie, S. Augustinus & ad pacem appelle, in illud Apostoli, *Mortificate membra vestra quæ sunt super terram, fornicationem immunditiam &c. QVOMODO, inquit, ista mortificantur opere continentia, nisi cum eis mente non consentitur, neque exhibentur eis arma, corporis membra, ET QVOD EST VIGILANTIA MAIORE CONTINENTIE CVRANDVM, ipsa etiam nostra cogitatio, si eorum quadam suggestione & quasi susurratione tangatur, tamen ab eis ne oblectetur, auertitur.**

Hæc est pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus. Hæc est fortis ut mors dilectio, & dura sicut infernus amulatio. Nempe quod mors agit in sensibus corporis, inquit S. Gregorius, hoc agit dilectio in cupiditatibus mentis. Sicut mors exteriores corporis sensus ab omni proprio & naturali appetitu interficit, sic dilectio in talibus viris omnia terrena desideria contemere mentem aliàs intentam compellit. Hujusmodi mortuis & viris dicebat Apostolus. Mortui enim estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Hæc proculdubio vitam suam abscondunt, quæ dum omnia quæ videmus postponunt, in his quæ non videmus, in beatitudine scilicet Christi veraciter & secreta vivunt. Quia enim falsam vitam despicunt quæ visibiliter apparet, in viâ vitam se abscondunt quos non nisi invisibilibus oculis se manifestat. Nonne sic velles cum Christo vivere? Cur non visigitur sic cum ipso mori? Responde, aut certe pudeat respondere quia tu magis secundum carnem vivere.

Pf. 119.
Cant. 8.

FERIA SEXTA.
DE CHRISTI DOMINI RESVRGENTIS,
ASCENDENTIS IN COELUM, ET IBIDEM
REGNANTIS VITA GLORIOSA, QUÆ
APPARET IN SANCTISSIMO
SACRAMENTO.

Videmus Iesum propter Passionem mortui, gloriâ & honore coronatum. Hebr. 2.

Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam, & honorem, & virtutem. Apoc. 4.

VERITAS PRACTICA,

Gloriam Christi vertimus in ignominiam, si aliam à Christo quaerimus gloriam.

RATIO EST, Quia si aliam à Christo seu à Christi gloria quaerimus gloriam, signum est nos estimare aliquid gloriosius ipsa Christi gloria.

Atqui hoc est Christo ignominiosum, hoc est ejus gloriam vertere in ignominiam.

Ergo gloriam Christi vertimus in ignominiam, si aliam à Christi gloria quaerimus gloriam, Quod quàm si impium jatio patet.

I P U N C T U M

QVAM gloriosus fuit hodie Rex Israël? 2. Reg. 6.
QUIS est iste Rex gloria? Dominus fortis Pf. 23.
& potens, Dominus potens in praelio,
Atollite portas principes vestras, &c.
Dominus virtutum ipse est Rex gloria. PRIMO- Apoc. 1.
GENITVS mortuum & princeps regum terra,
qui dilexit nos, & lavit nos à peccatis nostris in sanguine suo, ipsi gloria & imperium in sæcula sæculorum, amen.

His & similibus canticis postquam glorificaveris Christum Dominum resurgentem, ascendentem in Coelum, & ibidem regnantem in statu glorioso: admirare quàm mirabiliter hic
ejus

eius vitæ gloriose status appareat in sanctissimo Sacramento. Sic enim eius est incorruptibile & impassibile corpus, quale de sepulchro resurgens retulit, quale in cælum intulit, & quale in dextera Patris conservat. Quod si dum elevatus est in cælum nubes suscepit eum ab oculis discipulorum, nonne species Sacramentales instar nubis sic eum contegunt? Si nobis in cælo parat locum, ut ipse agebat; Si velut advocatus interpellat pro nobis ut refert Apostolus; ni velut Rex & Dominus univerſam regit Ecclesiam, unſides docet; nonne hoc ipsum præſens ipse præſtat in sanctissimo Sacramento? Unde aptè S. Ambrosius, Ergo tu audis, quod quotiescumque offertur sacrificium, mors Domini, Resurrectio Domini, Elevatio Domini significetur

Quamobrem repetere Cantica, te iuncte Psalmos & quidquid gloriosum in cælis Christo decantatur, totum illud refunde in salutarem Hostiam. *Qua cæli pandit Ostium.*

Verum nihil ita efficies ad Gloriam Christi Domini in cælo & in terra triumphatur, quam si propter illum, humanam omnem respuat gloriam; aut si quam forte quæris, non aliam ab ipso quæras; non aliam quam ipse quærit: non aliud denique gloriosum quam quod ipse reputat, putes & prædicēs: ut sic ut ille in te glorietur, sic tu in ipso solo glorietur; *Qui glorietur, in Domino glorietur.* Alioquin, Audi, quod quicumque audierint, tinniant ambæ aures eius: *GLORIAM Christi convertis in ignominiam si quam ab illo aliam tibi quæris gloriam.* Sic enim indicēs, sic proficiēs te gloriosius aliquid iudicare quam ipsam Christi gloriam. Non enim aliam quæres si tibi sufficiens & satis digna videretur Christi gloria, cum maxime non ignores humanam gloriam cum inordinatè appetitur sic pugnare cum divina & Christiana sicut imperiam cum humilitate, sic ut virtutum cum vicio. *Va anima audaci qua speravit se aliquid melius & gloriosius Christo invenituram.*

II. PUNCTUM.

Aſtimare aliquid gloriosius Christi gloria, nihil aliud est quam Christi gloriam convertere in ignominiam

Nam vel ita te verè putas esse aliquid gloriosius Christi gloria, vel licet non ita sit, tu tamen mavis aliam gloriam. Si primum dicis, manifestam facis injuriam divinæ gloriæ, divinoque iudicio, cuius est æstimare quid sit gloria, quid sit

gloriosius, & quid cuique sit impertiendum. Quasi Christus id nesciret, vel quasi tu esses intelligentior iudicium tibi arrogas de honore, de gloria, de rerum valore & pretio. Tu quis es qui hæc audeas? *Interrogabo te & responde mihi, ait Iob. 38. Dominus, Ubi eras, quando ponebam fundamenta terra, indica mihi si habes intelligentiam, cum me laudarent simul astra matutina, & jubilarent omnes filij Dei? Quasi diceret, tu cum nihil esses quando ego rerum omnium fundamenta ponebam, nonne te pudet de rebus sic velle mecum disputare quasi tu me melius intelligas quid quæque res valeat. An putas me non intellexisse in quo laus esset & gloria quando cælum & terram condidi ut me laudarent & glorificarent? an me deceptum dices? an te peritorem finges? an aliter de cælo, de astris, & de creaturis ordinalles? Responde & confundere.*

Quod si cum Sapiente respondeas, *Non est Eccl. 18. minuere, neque adicere, nec est investigare magnalia Dei, si fatearis ut debes, nihil melius, nihil rectius, nihil verius & ordinatius quam quod ipse statuit; quare ergo alibi quæris gloriam quam ubi agnosces ab illo positam: aut dum aliam quæris, quomodo non simul vides te illum contemnere, te illi probrum & ignominiam, quantum quidem possis, inferretur qui licet bene & rectè sentiat, negligatur à te tamen in hoc ipso sensu quem rectum putas; tu contra malis sentire & iudicare, quam ipse iudicat; tu cum mundo malis errare & falli quam rectè cum Christo sentire! O insanus verè falsus, o verè mendaces filios hominum in statuas, ut decipiant ipsi de vanitate in id ipsum.*

Quod perinde mihi videtur dictū à P'alte regio quasi diceret, tamen si omnes simul homines in unâ essent lancee positi, ipsam levitatem & vanitatem in altera lancee positam, levitate superarent; & tamen contra Deum præsumunt de rebus iudicare! Vel sic interpretare: tanta est levitas & falsitas humani iudicij, rebus in ipsis humanis æstimandis: ut quamcunque stateram homines & humanam regulam iudicandi afferant, adhuc errare possint, & errorem sibi mutuo communicare; & tamen non verebuntur de ipsis iudicandis rebus cum Christo & cum Deo contendere! O probrum! o infamem audaciam!

III. PUNCTUM.

SI ergo gloriam Christi vertimus in ignominiam quando gloriam quærimus, quæ à Christo non est, & quam

Et quam ipse non probat: Nam sic iudicamus nos aliter sentire de gloria & de rebus humanis, quam ille sentiat, nostrumque sensum tanquam probatorem & aequiorem divino illius sensui praefertimus: quandoquidem actu & re ipsa quaerimus aliam gloriam in qua magis a quiescimus quam in Evangelica & Christiana quam ipse professus est & quam nobis unice commendavit. Quod certe non potest non esse illi valde ignominiosum; quia hoc est illum manifeste arguere vel ignorantiae vel malitiae vel dolositatis, quasi nesciverit aut quasi noluerit nos docere quid esset rectius & verius. Sicut quia in materia, vel circa Sacramenta, vel circa Christianas virtutes vellet corrigere & immutare quod à Christo vel ab Ecclesia constitutum est; quid censeret de illo? Hoc ipsum de te sentiendum est, qui quod Christus statuit de honore & gloria, tu ausis improbare, tu invertere, tu aliud contra opponere.

Gal. 1. Miror, inquit ab Apostolo, quod sic tam cito transferimini ab eo qui vos vocavit in gratiam Christi! Sed licet nos aut Angelus de caelo evangelizet vobis, praeferquam quod evangelizavimus vobis, anathema sit. Tum paulo post idem Galatis: *Gal. 4.* Vellem esse apud vos modo, & mutare vocem meam, quoniam confundar in vobis: Quasi diceret, non possum scripto exprimere quanto pudore animi & confusione vultus afficiar; oporteret me praesentem loqui, me à vobis audiri, me à vobis cerni; quia vos mei misereret, adeo sum stupefactus & confusus propter vestram illam audaciam, qua contra Christi sensum praesumitis aliud nescio quid sentire & profiteri.

Idem tibi à Christo & ab Apostolo dictum puta: neque aliter verum est quod ait ipse Deus per Prophetam de Superbis & vanis: *Osee 4.* *Gloriam eorum in ignominiam commutabo*, quam quod suo testimonio reddit ignominiosum id in quo gloriantur. At nonne tu hoc ipsum facis contra Christum? Nonne probro vertis quod ille gloriosum duxit? Nonne hoc est igitur gloriam eius in ignominiam commutare?

Denique quod Scripturae passim contra Idolatras dicunt, tibi aliter sentienti de gloria quam Christus sentit, tibi aliam quaerenti gloriam quam quae à Christo proponitur, tibi mundano & superbo ne dubites applicare: *Pf. 105.* *Mutaverunt gloriam suam in similitudinem vituli comodentis foenum!* POPV&VS verò meus muta-

vit gloriam suam in idolum! Mutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis. Nonne hoc ipsum est quod aperte Sapiens de superbia seu de vana gloria: *Lev. 2.* *Initium superbiae hominis apostatare à Deo, quoniam ab eo qui fecit illum, recessit cor eius.* Nonne hoc denique quod ipse Dominus: *Rom. 1.* *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab invisibilem accepistis, & gloriam qua à solo Deo est non quaeritis?* *Eccl. 10.* *Notanda valde verba, non enim omnem vetat gloriam, sed illam solum qua ab hominibus accipitur, tanquam vanam & falsam, cum una sit vera gloria qua à Deo est, à quo solo est gloria.* Sed quod in primis hic urgendum, sic verba haec Christi confirmant propositam veritatem, ut, qui aliam à Christo sive à Deo quaerat gloriam, prorsus infidelis & incredulus ceaseri debeat aut plane stultus. *Ioann. 5.* *Primo etiam aperte Christus affirmat illos non posse credere qui gloriam à se invicem acciperent; deinde vero cum evidenter asserat à solo esse Deo gloriam, interrogetur rursus qui aliam quaerit quam à Deo, an Christo credat, necne? Videtur certe non credere, nam illud quaerit quid Christus negat esse. Non quaereret autem nisi hoc esse putaret quod quaerit; nec putare potest id esse quod negat Christus, nisi quod Christo non credat. Quod si tamen id durus putet, nec se à Christo dissentire patiat, credat necesse est, quod Christus dixit nullum esse aliam à Deo gloriam; quid est ergo quod aliam quaerit? Nonne hoc est stultum, id quaerere quod fide divinam credis nusquam esse? Aut ut ad primum redeatur, nonne cum id quaeras quid Christus esse negat, manifeste significas te quod Christus ait non credere? Quid est autem esse incredulum & infidelum nisi hoc sit? Nam quod est extremum incredulitatis: vel non credes Christum esse Deum, vel non esse veracem Deum. Si enim Christo non credis, non aliunde est quam quia non id putas esse verum quod ille dixit. Si autem non est verum quod dixit, quomodo ille est Deus, aut quomodo verax est Deus?*

O quam verè Propheta! o quam verè Apo- *Rom. 10.* *stolus, Non omnes obediunt Evangelio, sicut Is. 53.* *enim dicit, Domine, quis credidit auditui nostro?* *Rom.*

Vide in hac parte, Sabbato Hebdomadae 11. Et in die Transfigurationis Domini.

SAB-